

Capitolul I.

Nulitatea actelor procedurale

Secțiunea 1. Cereri în justiție

§ 1. Elementele cererii

1.1. Părțile

I. Decesul uneia dintre părți înainte de pronunțarea hotărârii de către instanța de fond. Nulitatea hotărârilor judecătorești și a actelor de procedură ulterioare

C. proc. civ., art. 41, art. 105 alin. (2), art. 297 alin. (2)
Decretul nr. 31/1954, art. 7

Conform art. 41 alin. (1) C. proc. civ., poate să fie parte în judecată, orice persoană care are folosința drepturilor civile.

Aceasta presupune ca persoana respectivă să fie în viață atât la data sesizării instanței, dar și pe parcursul procesului, capacitatea de folosință presupunând tocmai îndeplinirea acestei cerințe.

În cazul în care una dintre părți era decedată la momentul închiderii dezbaterilor la prima instanță – dar în viață la data sesizării acesteia –, nu sunt aplicabile dispozițiile art. 243 alin. final C. proc. civ., conform cărora decesul părții nu împiedică pronunțarea hotărârii, dacă a intervenit ulterior închiderii dezbaterilor în dosarul respectiv.

Sentința și decizia de apel, precum și toate actele de procedură săvârșite de instanțe ulterior decesului părții și în legătură cu această parte, sunt lovite de nulitate absolută, în condițiile art. 105 alin. (2) C. proc. civ., ceea ce impune trimiterea cauzei spre rejudicare, cu citarea în cauză a moștenitorilor persoanei decedate.

*I.C.C.J., s. civ. și de propr. int.,
decizia civilă nr. 4237 din 25 iunie 2008, în B.C.*

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Judecătoriei Constanța, reclamantele G.E. și G.G.M. au chemat în judecată Consiliul local Constanța, Municipiul Constanța, prin primar, R.A.E.D.P.P. Constanța, D.M., A.A., T.H., D.A., și D.C., solicitând obligarea acestora să le lase în deplină proprietate și posesie un imobil situat în Constanța și constatarea nulității absolute a contractelor de vânzare-cumpărare încheiate între R.A.E.D.P.P. și T.H., D.A., și D.C.

Prin sentința civilă nr. 11370/2005 a Judecătoriei Constanța, s-a admis excepția de necompetență materială a acestei instanțe și a fost declinată cauza spre competență soluționare către Tribunalul Constanța, în raport de temeiul juridic al primului capăt de cerere, constând în dispozițiile Legii nr. 10/2001, pentru celelalte cereri, operând prorogarea de competență în favoarea Tribunalului.

Prin sentința civilă nr. 2361 din 21 noiembrie 2006 a Tribunalului Constanța, s-a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a părților Consiliul local Constanța, Municipiul Constanța și R.A.E.D.P.P. Constanța, referitor la cererea de revendicare a imobilelor pentru care au fost încheiate contractele de vânzare-cumpărare cu părții T.H., D.A. și D.C. și s-a respins ca atare, cererea respectivă, în contradictoriu cu părții menționați; s-a respins ca prescrisă cererea de constatare a nulității absolute a contractelor de vânzare-cumpărare; s-a respins ca nefondată cererea în revendicare formulată în contradictoriu cu părții Consiliul local Constanța, Municipiul Constanța, R.A.E.D.P.P. Constanța, D.M., A.A., T.H., D.A. și D.C.

Prin decizia civilă nr. 154/C din 2 mai 2007 a Curții de Apel Constanța, s-a admis apelul formulat de reclamante, a fost desființată sentința apelată și s-a trimis cauza spre rejudecare la Tribunalul Constanța.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs G.E. și G.G.M. criticând-o ca fiind nelegală.

În fața instanței de recurs au fost depuse înscrisuri din care rezultă că G.E. a decedat la data de 1 noiembrie 2006.

Întrucât, potrivit certificatului de moștenitor, a rezultat că recurenta G.G.M. este unica moștenitoare a defunctei G.E., aceasta participă în proces atât în nume propriu, cât și în calitate de continuatoare a persoanei decedate.

Față de data la care a încetat din viață G.E. și data închiderii dezbatelor la prima instanță, inclusiv data pronunțării hotărârilor, de către cele două instanțe anterioare, Înalta Curte a supus dezbaterei, ca motiv de ordine publică, prevăzut de art. 304 pct. 5 C. proc. civ., nuli-

tatea acestora, pentru pronunțarea în contradictoriu cu o persoană decedată, în consecință, lipsită de capacitate de folosință.

Astfel, din înscrisurile enumerate mai sus rezultă că G.E. a decedat la data de 1 noiembrie 2006, anterior închiderii dezbaterilor la prima instanță (2 noiembrie 2006), pronunțarea sentinței fiind amânată de mai multe ori și, cu atât mai mult, anterior pronunțării sentinței civile nr. 2361 din data de 21 noiembrie 2006 a Tribunalului Constanța și pronunțării deciziei nr. 154/C din 2 mai 2007 a Curții de Apel Constanța, ambele hotărâri fiind date în contradictoriu cu o persoană decedată.

Conform art. 41 alin. (1) C. proc. civ., poate să fie parte în judecată, orice persoană care are folosința drepturilor civile.

Aceasta presupune ca persoana respectivă să fie în viață atât la data sesizării instanței, dar și pe parcursul procesului, capacitatea de folosință presupunând tocmai îndeplinirea acestei cerințe.

Conform art. 7 alin. (1) din Decretul nr. 31/1954, capacitatea de folosință începe de la nașterea persoanei și încetează la moartea acesteia.

Capacitatea procesuală de folosință, constând în aptitudinea unei persoane de a avea drepturi și obligații pe plan procesual, reprezintă aplicarea pe plan procesual a capacității civile și presupune ca partea din proces să fie în viață pe tot parcursul acestuia.

Așa cum s-a arătat, G.E. era decedată la momentul închiderii dezbaterilor la prima instanță, așa încât sentința este lovită de nulitate, fără să poată fi aplicabile dispozițiile art. 243 alin. final C. proc. civ., conform cărora, decesul părții nu împiedică pronunțarea hotărârii, dacă a intervenit ulterior închiderii dezbaterilor în dosarul respectiv.

Bineînțeles și la data pronunțării hotărârilor judecătorești de către prima instanță și instanța de apel, reclamanta era decedată, astfel încât, aceste hotărâri, precum și toate actele de procedură săvârșite de instanțe ulterior decesului reclamantei și în legătură cu această parte, sunt lovite de nulitate absolută, în condițiile art. 105 alin. (2) C. proc. civ.

Prin urmare, cauza se va trimite spre rejudecare aceluiași tribunal, care va dispune citarea în cauză a moștenitorilor persoanei decedate, în raport și de faptul că reclamanta G.E. a decedat ulterior sesizării primei instanțe, care a avut loc la data de 28 iulie 2005. În speță, după cum deja s-a arătat, moștenitoarea părții sus-menționate este reclamanta G.G.M., care va participa în proces, în dublă calitate.

Pentru aceste argumente, conform dispozițiilor art. 312 alin. (1)-(3) și art. 313 cu referire la art. 304 pct. 5 C. proc. civ., Înalta Curte a admis recursul declarat de recurenta G.G.M., în nume propriu și ca moște-

nitoare a lui G.E., a casat hotărârile instanței de apel și a primei instanțe, a trimis cauza spre rejudecare la același tribunal. La pronunțarea acestei decizii, s-au avut în vedere și dispozițiile art. 297 alin. (2) C. proc. civ.

Notă: Cu toate că s-a făcut, în mod corect, aplicarea dispozițiilor art. 297 alin. (2) C. proc. civ., dat fiind faptul că sentința era lovită de nulitate, iar prima instanță a judecat în fond, din eroare, se menționează trimiterea cauzei spre rejudecare tot la prima instanță, în loc de instanța de apel, astfel cum s-ar fi impus în baza dispozițiilor legale menționate.

2. Decesul părții recurente în cursul soluționării recursului. Pasivitatea moștenitorilor. Anularea cererii de recurs

C. proc. civ., art. 43 alin. (2), art. 161
Decretul nr. 31/1954, art. 7 alin. (1)

Dacă, în cursul soluționării recursului, a survenit decesul părții recurente, iar moștenitorii nu și-au exprimat poziția în sensul continuării procesului început de autorul lor, deși au fost legal citați în acest sens, este aplicabil art. 7 alin. (1) din Decretul nr. 31/1954, potrivit căruia persoanele fizice pierd capacitatea de folosință prin deces.

Pe cale de consecință, date fiind lipsa capacității de folosință și, implicit, lipsa capacității de exercițiu, în temeiul prevederilor art. 43 alin. (2) C. proc. civ., conform cărora actele de procedură îndeplinite de cel care nu are exercițiul drepturilor procedurale sunt anulabile, se impune anularea recursului, pentru lipsa capacității procesuale a recurentului.

*C.A. Oradea, s. civ., decizia nr. 204/R din 5 februarie 2009,
portal.just.ro*

Prin sentința civilă nr. 137/LM din 6 februarie 2008, pronunțată de T.B., s-a respins acțiunea formulată de reclamantul M.T. domiciliat în Ș., județul B. în contradictoriu cu pârâta R. N.A.P. – R. prin D.S.A. cu sediul în A., județul A.

Nu au fost acordate cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a avut în vedere următoarele:

Prin decizia civilă nr. 475/2006 a C.A.O. s-a admis ca fondat recursul formulat de recurenta R.N. A.P.R. împotriva sentinței civile nr. 894/C din 13 decembrie 2005 pronunțată de T.B., aceasta fiind modificată în parte în sensul reducerii despăgubirilor acordate reclamantului M.T. la 31.374 lei aferente perioadei 1 iulie 2003 – 30 septembrie 2004.

Anterior, prin decizia civilă nr. 1997 din 26 martie 2003 a T.B. a fost admisă cererea reclamantului și a fost obligată pârâta R.N.A.P. să-l încadreze pe recurent în postul de director la D.S.A.

Prin dispoziția nr. 148/2004 emisă de D.S.A., avându-se în vedere cererea reclamantului privind solicitarea drepturilor de pensie, în temeiul art. 54 lit. d) din Contractul colectiv de muncă nr. 2004/2005 privind pensionarea anticipată, s-a dispus desfacerea contractului de muncă al acestuia începând cu data de 1 octombrie 2004.

Reclamantul nu a atacat această decizie, motiv pentru care instanța reține că raporturile de muncă ale acestuia cu pârâta au încetat la data de 1 octombrie 2004, dată la care contractul său individual de muncă a fost desfăcut ca urmare a pensionării sale.

Nemaexistând niciun fel de raport între cele două părți, solicitarea reclamantului de a i se plăti în continuare indemnizația pentru funcția de conducere ulterioară acestei date, este nefondată, considerente pentru care instanța a respins ca atare cererea de chemare în judecată formulată.

S-a luat act că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs M.T. arătând că potrivit actelor depuse la dosar, intimata trebuie să-i plătească suma de 104.582 RON, el susținându-și solicitarea pe baza deciziei civile nr. 1997 din 26 iunie 2003 a T.B., prin care Regia a fost obligată să-l reîncadreze pe postul de director la D.S.A., recurentul precizând că într-adevăr datorită presiunilor exercitate tot timpul asupra sa el s-a pensionat începând cu 1 octombrie 2004, dar a avut și are drept de muncă, prin urmare trebuie să i se acorde dreptul său legal.

Intimata, prin întâmpinare, a solicitat respingerea recursului ca nefondat, cu motivarea că reclamantul nu este titularul niciunui drept pe care să-și întemeieze cererea. În cursul soluționării cauzei în recurs a survenit decesul părții recurente, decedat la data de 19 august 2008, astfel cum rezultă din certificatul de deces seria DG nr. 099471 eliberat de Primăria municipiului O.

Moștenitorii defunctului nu și-au exprimat poziția în sensul continuării procesului început de autorul lor, deși au fost legal citați în acest sens pentru termenul de judecată din data de 5 februarie 2009.

Potrivit art. 7 alin. (1) din Decretul nr. 31/1954, persoanele fizice pierd capacitatea de folosință odată cu moartea, pe cale de consecință, în speță, dată fiind lipsa capacității de folosință și urmarea firească a acesteia, respectiv lipsa capacității de exercițiu, instanța, având în vedere prevederile art. 43 alin. (2) C. proc. civ., conform cărora actele de procedură îndeplinite de cel care nu are exercițiul drepturilor procedurale sunt anulabile, a anulat recursul declarat în cauză, reținând lipsa capacității procesuale a recurentului.

Notă: În opinia mea, soluția este greșită. Existența capacității de folosință se verifică în raport de momentul exercițiului dreptului la acțiune, astfel încât decesul părții care și-a exercitat acest drept nu conduce la anularea cererii, operând transmisiunea calității procesuale în persoana moștenitorilor.

Din datele speței, nu rezultă dacă partea adversă a solicitat amânarea cauzei pentru identificarea și indicarea moștenitorilor și dacă s-a dispus „introducerea în judecată”, în termenii art. 243 alin. (1) pct. 1 C. proc. civ., a acestora, deși se poate deduce că nu s-a procedat în acest fel, din moment ce se arată în considerente că moștenitorii nu și-au exprimat poziția în sensul continuării procesului.

În cazul absenței unei asemenea cereri, opera suspendarea de drept a judecării recursului, iar în ipoteza în care s-a conturat în acest fel cadrul procesual, s-ar fi putut verifica condițiile de aplicare a dispozițiilor art. 242 alin. (1) pct. 2 C. proc. civ. pentru suspendarea voluntară a judecării.

3. Reprezentare prin avocat pentru exercițiul dreptului la acțiune. Neconcordanță între contractul de asistență juridică și împuternicirea avocațială. Dovada calității de reprezentant prin înfățișarea contractului

C. proc. civ. art. 68 alin. (1), art. 83, art. 161
Statutul profesiei de avocat din 25 septembrie 2004⁽¹⁾

În măsura în care în cuprinsul contractului de asistență juridică – ce îndeplinește cerințele legale de fond și formă – este

⁽¹⁾ Publicat în M. Of. din 13 ianuarie 2005, modificat și completat prin Hotărârea Uniunii Naționale a Barourilor din România, art. 126-131.

precizat că obiectul lui îl reprezintă redactarea și depunerea în numele reclamanților a cererii de chemare în judecată din cauză, este lipsită de relevanță împrejurarea că împuternicirea avocațială depusă la dosar precizează că avocatul doar exercită activități de asistare și reprezentare.

Înfățișarea acestui contract în cursul judecării face inefficientă aplicarea dispozițiilor art. 161 C. proc. civ., care prevede sancțiunea nulității cererii ori de câte ori reprezentantul părții nu produce dovada calității sale.

I.C.C.J., s. com., decizia nr. 1552 din 21 mai 2009, în B.C.

Curtea de Apel București, Secția a V-a comercială, prin sentința comercială nr. 121 din 24 septembrie 2008, a anulat cererea formulată de reclamanții J.E., J.F.C. și J.E.C., domiciliați în Oradea, județul Bihor, în contradictoriu cu pârâta A.V.A.S., cu sediul social în București, pentru lipsa calității de reprezentant.

Instanța de fond a reținut, în esență, că, la termenul din 11 iunie 2008, li s-a pus în vedere reclamanților să depună la dosar declarație de însușire a acțiunii formulată de avocat față de faptul că cererea este semnată doar de către acesta.

La dosarul cauzei există împuternicirea avocațială nr. 47, însă în aceasta a menționat că avocatul exercită activități de asistare, reprezentare, iar la rubrica „client/reprezentant”, deși sunt trei reclamanți există o singură semnătură indescifrabilă.

Împotriva sentinței comerciale nr. 121 din 24 septembrie 2008 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a V-a comercială, au promovat recurs reclamanții J.E., J.F.C. și J.E.C., care au criticat această hotărâre judecătorească pentru nelegalitate, solicitând admiterea recursului, casarea sentinței atacate și trimiterea cauzei la instanța de fond în vederea rejudecării cauzei de fond.

În dezvoltarea motivelor de recurs, recurenții au expus împrejurarea că în conformitate cu prevederile contractului de asistență juridică, avocatul desemnat a fost împuternicit ca în numele lor să formuleze cerere pentru emiterea somației de plată cu care a fost investită instanța competentă, fiind respectate cerințele Legii nr. 51/1995.

Înalta Curte, analizând materialul probator administrat în cauză, raportat la criticile aduse prin cererea de recurs, a constatat că acestea sunt justificate, admitând recursul reclamanților pentru următoarele considerente.

Este adevărat că cererea de chemare în judecată formulată de reclamanții J.E., J.F.C. și J.E.C. având ca obiect emiterea somației de plată față de debitoarea A.V.A.S., poartă semnătura avocatului G.M. din cadrul Societății civile profesionale de avocați G. & D. cu sediul în Oradea, județul Bihor. De asemenea, alăturat acestei cereri expediată prin poștă, se află anexată și împuternicirea avocațială nr. 47 din 9 mai 2008 care atestă că avocații G.M. și D.C. sunt împuterniciți de reclamanți să exercite activitatea de asistare și reprezentare în fața Curții de Apel București, fără a fi menționat obiectul cauzei deduse judecării.

În faza procesuală a recursului, reclamanții au solicitat proba cu înscrisuri și au depus ca act nou contractul de asistență juridică nr. 47 din data de 6 mai 2008 încheiat între Societatea civilă profesională de avocați G. & D. prin avocat G.M. în calitate de titular, pe de o parte și J.E., J.F.C. și J.E.C. pe de altă parte în calitate de clienți. La art. 1 din contractul de asistență juridică este precizat că obiectul lui îl reprezintă redactarea și depunerea în numele clienților nominalizați anterior la Curtea de Apel București a unei cereri pentru emiterea somației de plată împotriva debitoarei A.V.A.S. București.

Acest context face inefficientă aplicarea dispozițiilor art. 161 C. proc. civ., care sancționează cu nulitatea cererii situația când instanța constată lipsa capacității de exercițiu al drepturilor procesuale a părții sau când reprezentantul părții nu produce dovada calității sale.

În speță a fost respectat cu rigurozitate cadrul legal instituit de reglementările cuprinse de art. 83 C. proc. civ. și anume că atunci când cererea este făcută prin mandatar, se va alătura procura în original sau în copie legalizată iar mandatarul avocat certifică el însuși copia de pe procura sa.

Mai mult, în art. 126 și urm. din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, este expres menționat că un contract de asistență juridică este încheiat în formă scrisă cerută *ad probationem*, iar el trebuie să îndeplinească toate condițiile cerute de lege pentru încheierea valabilă a unei convenții și dobândește data certă prin înregistrarea sa în registrul oficial de evidență al avocatului, indiferent de modalitatea în care a fost încheiat.

Pentru aceste rațiuni, Înalta Curte a admis recursul declarat de reclamanți împotriva sentinței comerciale nr. 121 din 24 septembrie 2008 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a V-a comercială, și în temeiul art. 304 pct. 9 raportat la art. 312 pct. 5 C. proc. civ. a casat sentința recurată și a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

Notă: În considerentele deciziei, este menționat greșit că art. 126, privitor la forma și conținutul contractului de asistență juridică, ar fi extras din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, în realitate, acesta aparținând Statutului profesiei de avocat din 25 septembrie 2004.

4. Reprezentare pentru exercițiul dreptului de chemare în judecată. Nedovedirea mandatului. Nesemnarea cererii de chemare în judecată. Sancțiunea anulării cererii. Caracterul absolut al excepției nulității

C. proc. civ., art. 68 alin. (1), art. 112 pct. 6, art. 133 alin. (2), art. 161

Împrejurarea că cererea de chemare în judecată a fost semnată și ștampilată de un avocat, fără a se depune la dosar o împunătornică pentru exercițiul dreptului de chemare în judecată, emisă conform art. 68 alin. (1) C. proc. civ., atrage incidența art. 161 C. proc. civ., ducând la sancțiunea anulării acțiunii.

Aceeași sancțiune se impunea și în aplicarea art. 133 alin. (2) C. proc. civ., deoarece reclamantului i s-a dat posibilitatea să acopere cerința prevăzută de art. 112 pct. 6 C. proc. civ., prin semnarea cererii, însă lipsa nu a fost complinită până la termenul la care au avut loc dezbaterile în primă instanță.

Legea nu impune un termen limită pentru invocarea excepției nulității pentru lipsa semnăturii, aceasta fiind un element esențial al cererii de chemare în judecată și al desfășurării procesului care depășește interesul privat al procesului, astfel că poate fi invocată pe tot parcursul judecării.

*I.C.C.J., s. cont. adm. și fisc.,
decizia nr. 51 din 9 ianuarie 2009, în B.C.*

Acțiunea a fost înregistrată inițial la Tribunalul Caraș-Severin, Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, care prin sentința nr. 641 din 30 noiembrie 2007 a declinat competența în favoarea Curții de Apel Timișoara.

Prin sentința civilă nr. 139 din 21 mai 2008, Curtea de Apel Timișoara, Secția contencios administrativ și fiscal, a constatat nulitatea acțiunii prin care reclamantul V.D.M., a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară, schimbarea calificativului obținut prin evaluarea performanțelor și abilită-

ților pe anul 2006 din „satisfăcător” în „bine”, obligând reclamantul la plata cheltuielilor de judecată.

Instanța a reținut, în esență, că acțiunea nu este semnată de reclamant, fiind aplicată o ștampilă a unui avocat și semnătura acestuia.

Instanța de fond a mai reținut că acțiunea a fost depusă la data de 5 octombrie 2007, iar împuternicirea avocațială a fost încheiată ulterior, la 1 noiembrie 2007.

Împotriva acestei hotărâri, reclamantul V.D.M. a declarat recurs, criticând-o pentru nelegalitate, în temeiul art. 304 pct. 9 C. proc. civ.

În motivarea căii de atac, recurentul-reclamant a arătat că instanța de fond a aplicat greșit dispozițiile art. 112 pct. 6 C. proc. civ., anulând acțiunea, deși aceasta era semnată și ștampilată de avocat L.C.T., care fusese împuternicit pentru redactarea acțiunii prin contractul nr. 120 din 29 septembrie 2008 și pentru reprezentarea în fața instanței, prin contractul nr. 137 din 1 noiembrie 2007.

Recurentul-reclamant a mai susținut că instanța de fond nu l-a citat la interogatoriu, pentru a-i da posibilitatea să precizeze dacă susține sau nu acțiunea formulată de avocatul său și nici nu a observat că același avocat, care a semnat și ștampilat cererea de chemare în judecată, a susținut-o în fața Tribunalului Caraș-Severin și apoi în fața Curții de Apel Timișoara.

În altă ordine de idei, a arătat că excepția referitoare la semnarea acțiunii trebuia ridicată la primul termen de judecată, iar nu odată cu fondul, la ultimul termen, în lipsa reclamantului sau a avocatului său.

Prin întâmpinarea depusă la dosar, intimata-pârâtă a arătat că recursul nu este fondat, făcând referire la prevederile art. 112 pct. 2 și 6 și art. 133 C. proc. civ.

Verificând, în prealabil, regularitatea procedurii de citare a părților, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că recurentul-reclamant a fost citat, potrivit art. 90 alin. (1) teza I C. proc. civ., la domiciliul indicat în cererea de recurs, domiciliu care figurează, de altfel, și în actele de procedură întocmite în dosarul instanței de fond, iar dovada de citare cuprinde toate mențiunile prevăzute de art. 100 alin. (1) C. proc. civ.

În condițiile în care partea nu a indicat o schimbare a domiciliului prin petiție scrisă depusă la dosar, conform art. 98 C. proc. civ., ori un domiciliu ales, cu menționarea persoanei însărcinate cu primirea actelor de procedură, așa cum impune art. 93 C. proc. civ., împrejurarea că destinatarul este „mutat de la adresă”, menționată pe dovada de citare

ca motiv al afișării actului pe ușa principală a locuinței nu împiedică instanța să pășească la soluționarea cauzei.

Examinând cauza prin prisma motivelor invocate de recurentul-reclamant și a prevederilor art. 304¹ C. proc. civ., Înalta Curte constată că recursul nu este fondat.

Potrivit art. 133 C. proc. civ., cererea de chemare în judecată care nu cuprinde semnătura reclamantului va fi declarată nulă. Lipsa semnăturii se poate împlini în tot cursul judecătii; dacă pârâtul invocă excepția lipsei semnăturii reclamantului, acesta va trebui să complimească lipsa fie în ședința în care a fost invocată nulitatea, dacă este prezent, fie acela mai târziu la prima zi de înfățișare următoare.

În speță, cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 5 octombrie 2007 a fost semnată și șampilată de avocat L.C.T., din cadrul Baroului Caraș-Severin, deși la dosar nu a fost depusă o împunternicire pentru exercițiul dreptului de chemare în judecată emisă în prealabil depunerii cererii, conform art. 68 alin. (1) C. proc. civ. – împrejurare care atrage incidența art. 161 C. proc. civ., ducând la aceeași sancțiune a anulării acțiunii.

Contrar celor susținute în recurs, instanța de fond i-a dat reclamantului posibilitatea să acopere cerința prevăzută de art. 112 pct. 6 C. proc. civ., făcând aplicarea corectă a art. 133 alin. (2) C. proc. civ., pentru că excepția lipsei semnăturii a fost invocată de reprezentantul pârâtei la data de 26 martie 2008, când Curtea de Apel a dispus, prin încheiere, emiterea unei adrese prin care i-a pus în vedere reclamantului să semneze acțiunea.

Lipsa nu a fost complinită însă până la data de 21 mai 2008, când au avut loc dezbaterile și a fost pronunțată sentința atacată, deși între timp cauza mai avusese un termen în ședința publică de la data de 23 aprilie 2008.

În cererea de recurs, semnată și șampilată de același avocat, s-a făcut referire la existența unui contract de asistență juridică încheiat în vederea redactării acțiunii, cu nr. 120 din 29 septembrie 2007, dar această susținere nu a fost însoțită de un înscris doveditor.

Legea nu impune un termen limită pentru invocarea excepției lipsei semnăturii, aceasta fiind un element esențial al cererii de chemare în judecată și al desfășurării procesului care depășește interesul privat al procesului, astfel că poate fi invocată pe tot parcursul judecătii.

Având în vedere toate considerentele expuse, în temeiul art. 312 alin. (1) C. proc. civ. Înalta Curte a respins recursul ca nefondat, menținând sentința atacată ca fiind legală și temeinică.

5. Semnarea cererii de recurs de către o altă persoană decât partea în proces. Nedovedirea mandatului. Sanctiune

C. proc. civ., art. 67 alin. (1), art. 68 alin. (1),
art. 161, art. 298, art. 316

Potrivit art. 161 C. proc. civ., dacă reprezentantul părții nu face dovada calității sale, se poate da un termen pentru îndeplinirea acestei lipse, iar dacă aceasta nu se acoperă, instanța va anula cererea.

Dacă semnatarul cererii de recurs nu a înțeles să se conformeze obligației puse în vedere pentru termenul acordat în acest sens, instanța admite excepția lipsei dovezii calității de reprezentant și anulează cererea de recurs.

*C.A. București, s. a VI-a com, decizia nr. 273R din 22 februarie 2007,
portal.just.ro*

Prin cererea formulată la data de 21 martie 2006 în cauza privind procedura falimentului derulată împotriva debitoarei SC O. SRL aflată pe rolul Tribunalului București, Secția a VII-a comercială, numitul C.I., asociatul unic al debitoarei, prin împuternicit O.E., a solicitat schimbarea lichidatorului judiciar SC S. SRL desemnat în cauză.

Prin încheierea pronunțată la 23 mai 2006, Tribunalul București, Secția a VII-a comercială, prin judecătorul sindic, a respins ca nefondată cererea.

Pentru a pronunța această încheiere, tribunalul a reținut că lichidatorul judiciar și-a desfășurat activitatea în conformitate cu prevederile art. 29 din Legea nr. 64/1995. Nu se poate reține că nu ar fi verificat creanțele din moment ce prin sentința comercială nr. 230 din 8 februarie 2005 s-a respins contestația debitoarei referitoare la creanțele din tabelul preliminar, recursul fiind, de asemenea, respins. În ceea ce privește vânzarea imobilului debitoarei, lichidatorul a respectat dispozițiile art. 114 din legea menționată.

Împotriva acestei încheieri C.I., asociat unic al SC O. SRL, prin împuternicit O.E., a declarat recurs, timbrat și în termen legal, solicitând casarea hotărârii atacate cu trimiterea cauzei spre rejudecare sau, în subsidiar, modificarea hotărârii în sensul admiterii cererii de înlocuire a lichidatorului judiciar.

În motivarea recursului, s-a arătat că lichidatorul nu a fost în posesia evidențelor contabile ale debitoarei, deci nu era în măsură să